

ימינת מסיבת המסיים

לפני כשבוע החליט הג'ינג'י לסגור את פרק ימית בחייו, וללכת לכפר-סבא. לא הוא לא ישרא עד היום האחרון של הי פינוי. הוא החליט לומר שלום ולנסוע. "הבן-אדם סוחר עד גבול מסויים" הוא אומר, ומספר על דודו, מנחם שמואלי, שלא השלים עם הפינוי, המשיך לתפקד בימית כאילו העסקים כרגיל, אך בו בזמן דאג לעתידו, והלך לקנות משתלה חדשה. "השבוע הוא נפטר מהתקף-לב, על מדרגות הבית שלי, וכל זה בגלל שעשה את כל הדברים ביחד" אומר הג'ינג'י, ומספר לי שברגע שבו החליט שהוא עובר לכפר-סבא, החליט לסגור את המיסעדה ולטפל ב-ענייני ההעברה שלו, "בלי לשחק גיבור גדול".

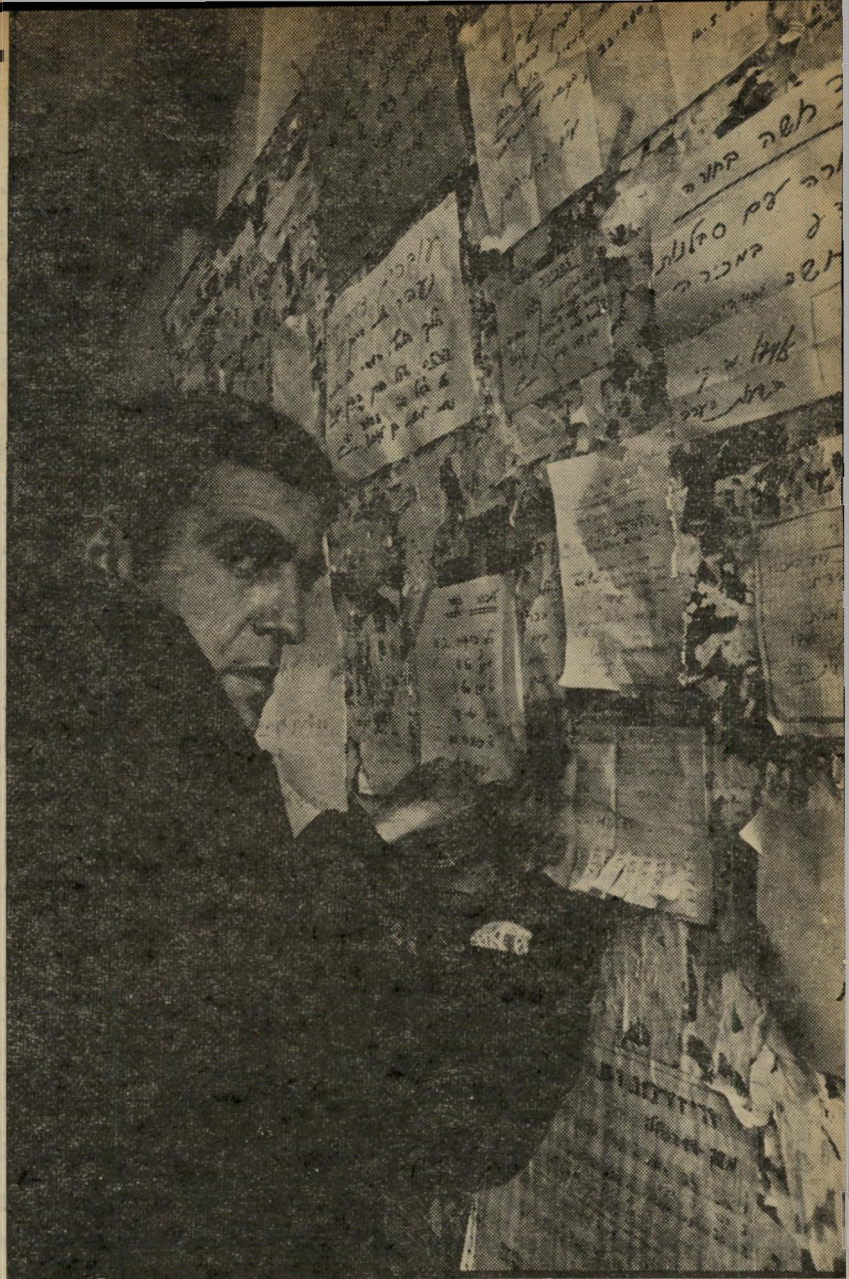
הג'ינג'י אינו משתגע על חברי התנועה לעצירת הנסיגה, המסתובבים בימית. "אני חושב שהם חלק מהרגעת המצפון הלאומי. הממשלה עוזרת להם בכך. היא משתיקה את מצפונה. אחרת איך אפשר להסביר את העובדה שהם מקבלים היגוך, ציוד ותקציבים סמויים? לפי דעתי כל התנועה לעצירת הנסיגה בסיני הם חיילי משרד החוץ. הם מצולמים על-ידי טלוויזיות זרות, ומשרדה החוץ מבוסס. שיראה העולם כמה קשה לפנות את סיני!"

"בימי בית-המיקדש היו לויים וכוהנים. הכוהנים עשו את עבודת-הקודש, והלויים

אנחנו פוגשות את הג'ינג'י, נוהג במכונית מודל '82. הג'ינג'י עוצר ליד ילד קטן בן שנתיים, כיפה סרוגה לראשו, שהולך על הכביש כאילו הוא על דשא ביתו. הג'ינג'י כועס: "מרום שהם עסוקים בלעצור את הנסיגה, לא איכפת להם שהילדים שלהם ידרסו" הוא אומר, וממהר לגסוע אל ביתו הסמוך. אנחנו ממהרים אחריו.

הג'ינג'י רץ מהר למכולת, להספיק לקנות לחם. "מאו שהחברה של כהנא ושל גוש אמונים הגיעו לעיר" הוא אומר, "אי-אפשר להשיג פה לחם. צריך לרוץ מהר לפני שהם מגיעים. עם כל הילדים שלהם, הם גומרים את כל הלחם." הג'ינג'י מספיק לקנות את הלחם האחרון, ואנחנו הולכים אל דירתו שמעל לפעוטון של ויצ"ו.

אשתו, שושנה, עסוקה באריזה. הג'ינג'י מוציא מהמכונית ארגזים. את התמונות כבר הורידו מהקירות, את הפציי-הנוי כבר ארזו. גם את כלי-המיטבח. רק הטלוויזיה הציבעונית ניצבת על מקומה. אותה יארונו בסוף. הג'ינג'י, ששמו האמיתי הוא אליעזר שמואלי, עובר עם מישפחתו לכפר-סבא. הוא הגיע לימית עוד לפני שהוקמה, והפך עד מהרה למיסעדר המפורסם ביותר בעיר. עם הפינוי, הוא הפך לכוכב אמצעי-התיקשורת. שושנה לא מתרגשת מעיתור נאים. היא ממשיכה לארוז. כשתגמור עם העיתונות, תבוא לעזור לי", היא אומרת לבעלה.

לוח-המודעות של ימית מאפיין אולי יותר מכל את המצב בעיר. הלוח מלא במודעות המציעות שרותי הובלה מימית, לאותם העוזבים את העיר, ובמודעות של התנועה לעצירת הנסיגה.

הודעות לאורזים

ריקה, פה ושם חוצה אותה אשה צעירה, שביס לראשה ועשרת ילדיה מודחלים מאחריה. על הכביש המקיף את ימית

ה מיסעדה של הג'ינג'י סגורה. בלונני הגז מונחים ליד הבר. הכסאות הפוכים על השולחנות. אין איפה לאכול בימית. בחוף הים כמה בתולות בנות 17, טובלות את רגליהן הלבנות בים הכחול. בתולות מבית-האולפנא של גוש-אמונים — חזה גדול, מתניים רחבות, עור לבן. הן הגיעו לכאן מבני-ברק, מירושלים, מקדומים, מ'אלון-מורה. את, איזה מאבק נחמד! בתוך שנה-שנתיים הן תינשאנה לאברך

צוות „העולם הזה“

ב'קר בחבל

ימית ושהה עם

המי שפחות

האורזות חפציהן

שחור-זקן, ובתוך עשר שנים התיינה אמי הות לתשעה ילדים. אלולא, "המאבק", היו יושבות כעת בבית אבא-אמא ומפסידות את ההתרגשות הנהדרת האופפת אותן בכל פעם שהן עוצרות את הנסיגה בסיני. את ההתרגשות הנהדרת האוחזות בהן למראה בחוריני המצויינים האוחזים במצלמות הטלוויזיות. את, איזה מאבק מרגש!

שני בדואים מעמיסים את הפריג'ידר של המיסעדה שעל חוף-הים בימית. מעיפים מבט פזול אל עבר הבתולות, הממהרות להסתלק מהמקום בציחקוקים מצטנעים. ימית, כחודש לפני הפינוי, כיכר השוק

רוכשים את המקררים אצל תושבי ימית, ואוגרים אותם בלב המידבר. הם מאמינים שאחרי הפינוי יצליחו למכור את המקררים הנושאים את השם העברי אמקור, במחירים מפולפלים בקאהיר.

עשרות מקררי אמקור הבדואים

מקררים בלב המידבר

מתגלים למי שנוסע בכביש ימית בואכה עצמונה, הבדואים